

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobkyně: **M. K.**, narozená dne „X“,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Milanem Hadravou, advokátem,
sídlem Školní 3315, 460 01 Chomutov,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 5. 2018, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému advokátu Mgr. Milanu Hadravovi **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši **4 719 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 29. 5. 2018, č. j. „X“, o invalidním důchodu, jímž byly zamítnuty námitky žalobkyně proti rozhodnutím žalované ze dne 10. 4. 2018, a to č. I (č. j. „X“) a č. II (č. j. „X“), (společně dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jimiž žalovaná rozhodla, že žalobkyni dle ust. § 54 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), náleží od 16. 2. 2017 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 3 652 Kč měsíčně, od ledna 2018 pak 3 841 Kč měsíčně, přičemž současně zamítla žádost žalobkyně o zvýšení invalidního důchodu.

Žaloba

2. V žalobě, ve znění protokolu o provedení důkazů před dožádaným soudem ze dne 10. 8. 2018 a jejího doplnění ze dne 7. 5. 2019, žalobkyně uvedla, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí, jelikož je těžce nemocná a její zdravotní stav se neustále zhoršuje a má nízký příjem. Dále sdělila, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevypořádala se všemi jejími námitkami, zejm. s tím, že kvůli své nemoci nemůže pracovat ani na částečný úvazek. Podotkla, že žalovaná se při svém rozhodování neseznámila s celým spisem a nepřihlédla ke všem pro věc podstatným skutečnostem. Nesouhlasila s vyřízením námitek žalovanou v předcházejícím řízení a uvedla, že zákon o důchodovém pojištění považuje dobu výkonu péče o jinou osobu závislé na pomoci jiné osoby za tzv. náhradní dobu pojištění při výpočtu starobního i invalidního důchodu. K tomuto doložila potvrzení Úřadu práce České republiky o poskytování péče své matce v období od 6. 11. 2009 do 19. 9. 2013 a svému otci v období od 1. 2. 2007 do 24. 2. 2008, přičemž u obou rodičů se jednalo o druhý stupeň závislosti. Podotkla, že jim péči poskytovala po delší dobu, než která je potvrzena Úřadem práce České republiky. Žalovaná výše uvedenou péči o rodiče žalobkyně nevzala při výpočtu výše invalidního důchodu v úvahu a žalobkyni tak byl vypočten nižší invalidní důchod, než jí ve skutečnosti náležel.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě stručně uvedla, že napadené rozhodnutí není nezákonné nebo věcně nesprávné. Odkázala na str. 3 napadeného rozhodnutí a zdůraznila, že ust. § 34 zákona o důchodovém pojištění se vztahuje pouze na starobní důchody, dále sdělila, že vznik invalidity žalobkyně předcházel datu péče o oba její rodiče, a že péče o rodiče žalobkyně není ve smyslu zákona o důchodovém pojištění výdělečnou činností, ale pouze náhradní dobou pojištění.

Posouzení věci soudem

4. O žalobě rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasila a žalovaná nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělila, když byla o tomto následku ve výzvě výslovně poučena.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Dle ust. § 41 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění výše základní výměry invalidního důchodu činí 10 % průměrné mzdy měsíčně.
8. Dle ust. § 41 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění výše procentní výměry invalidního důchodu činí za každý celý rok doby pojištění
 - a) 0,5 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně,
 - b) 0,75 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně,
 - c) 1,5 % výpočtového základu měsíčně, jedná-li se o invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně;ustanovení § 33 odst. 2 věty druhé a třetí a § 34 odst. 1 věty druhé platí zde obdobně.
9. Dle ust. § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění při změně stupně invalidity se nově stanoví výše invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity. Nová výše procentní výměry invalidního důchodu se stanoví jako součin procentní výměry invalidního důchodu, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož došlo ke změně stupně invalidity, a koeficientu, který se vypočte jako podíl procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá novému stupni invalidity, a procentní sazby výpočtového základu za každý celý rok doby pojištění uvedené v odstavci 2, která odpovídá dosavadnímu stupni invalidity. Koeficient podle věty první se stanoví s přesností na 4 platná desetinná místa.
10. Dle ust. § 41 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění pro výši procentní výměry invalidního důchodu podle odstavce 2 se jako doba pojištění uvedená v § 11 a v § 13 odst. 1 započítává v rozsahu stanoveném v odstavci 5 i dopočtená doba, kterou je doba ode dne vzniku nároku na invalidní důchod do dosažení důchodového věku uvedeného v § 32; u žen se přitom bere v úvahu důchodový věk stanovený pro ženy, které nevychovaly žádné dítě, a u mužů se bere v úvahu důchodový věk stanovený pro ženy stejného data narození, které nevychovaly žádné dítě. Dopočtená doba se však nezapočítává, jestliže invalidita vznikla následkem úmyslného poškození zdraví, které si pojištěnec způsobil nebo nechal způsobil, nebo poškození zdraví pojištěnce, které vzniklo jako následek jeho úmyslného trestného činu.
11. Ke způsobu vypořádání žalobních bodů v rozsudku soud předně odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2019, č. j. 10 Azs 316/2018-60, z nichž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vyplývalo, že: „NSS úvodem poznamenává, že napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, byť stěžovatelé na několika místech kasační stížnosti dovozují opak. Krajský soud detailně vypořádal veškeré žalobní body, jakkoliv se třeba nevyjádřil ke všem úvahám obsaženým v rámci jednotlivých žalobních bodů. Skutečnost, že se krajský soud nezabýval detailně každou dílčí námitkou uvnitř jednoho žalobního bodu, ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. To platí zejména u rozsáhlých žalob, jakou ostatně byla i žaloba stěžovatelů. Krajský soud nemusí nutně volit cestu vypořádání se s každou dílčí žalobní námitkou, ale naopak proti žalobě postaví právní názor, v jehož konkurenci žalobní body jako celek neobstojí. Případně svůj názor podpoří i odkazem na napadené rozhodnutí žalovaného. Pokud si tedy stěžovatelé myslí, že na jejich košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud ještě košatějším rozsudkem, mýlí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelů, by bylo velmi obtížné sepsat „přezkoumatelný“ rozsudek. Takovéto pojetí nepřezkoumatelnosti by pak směřovalo k nekonečnému „ping pongu“ mezi NSS a soudy krajskými...“

12. Ze závěrů nálezu Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, vyplývalo, že: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“
13. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná rozhodnutí č. I a II ze dne 10. 4. 2018, č. j. „X“, rozhodla, že žalobkyni náleží od 16. 2. 2017 invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně ve výši 3 652 Kč měsíčně, od ledna 2018 pak 3 841 Kč měsíčně a zároveň zamítla žádost žalobkyně o zvýšení invalidního důchodu pro nesplnění podmínek dle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Proti těmto rozhodnutím podala žalobkyně námitky, v nichž brojila proti výši invalidního důchodu a zohlednění doby péče o rodiče při výpočtu výše invalidního důchodu, o nichž žalovaná zamítavě rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 5. 2018, č. j. „X“.
14. Soud předesílá, že jádrem sporu je otázka, zda se péče žalobkyně o její matku v období od 6. 11. 2009 do 19. 9. 2013 a jejího otce v období od 1. 2. 2007 do 24. 2. 2008, oba se závislostí na pomoci jiné osoby ve II. stupni dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, zohledňuje při výpočtu výše invalidního důchodu jako tzv. náhradní doba pojištění.
15. V řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyně vznikl nárok na invalidní důchod od 2. 2. 2003 a od té doby jí byl nepřetržitě vyplácen, což soud zjistil z napadeného rozhodnutí. Péči o rodiče, coby náhradní dobu pojištění, tedy žalobkyně vykonávala až v období po přiznání invalidního důchodu. Výši invalidního důchodu upravuje ust. § 41 zákona o důchodovém pojištění, přičemž náhradní dobu pojištění získanou po přiznání nároku na invalidní důchod nikterak pro výpočet výše invalidního důchodu nezohledňuje. Žalobkyni se nepodařilo napadené rozhodnutí v tomto směru zpochybnit.
16. Nedůvodnými shledal soud obecné žalobní námitky žalobkyně týkající se jejího neustále se zhoršujícího zdravotního stavu, nízkého příjmu, nevypořádání se se všemi námitkami žalovanou v předcházejícím správním řízení, neseznámení se s kompletním správním spisem žalovanou a nepřihlídnutí ke všem pro věc podstatným skutečnostem žalovanou. Žalobkyně je uznána invalidní v nejvyšším možném třetím stupni invalidity a jí tvrzený Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zhoršující se zdravotní stav je již bez vlivu na určení stupně invalidity, neboť nelze dosáhnout vyššího stupně invalidity.

17. Výše invalidního důchodu odpovídá výpočtu dle zákona o důchodovém pojištění, jež zohledňuje zejména stupeň invalidity a dobu pojištění před vznikem nároku na invalidní důchod. V případě nedostatečných příjmů má žalobkyně možnost čerpat pro uspokojení základních životních potřeb dávky systému pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory.
18. Z výše uvedené judikatury je patrné, že žalovaná se nemusí vyjadřovat jednotlivě ke každé dílčí námitce žalobkyně, postačí, postaví-li proti nim vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejích závěrů je sama o sobě dostatečná. S ohledem na tuto skutečnost je nutno hledět na žalobou napadené rozhodnutí tak, že se žalovaná dostatečně vypořádala se všemi námitkami žalobkyně, neboť podrobně zdůvodnila a rozvedla, proč námitkám žalobkyně nelze přisvědčit, aniž by se konkrétně vyjadřovala k jednotlivým námitkám žalobkyně v předcházejícím správním řízení.
19. Žalobkyně obecně uvedla, že žalovaná se neseznámila s kompletním správním spisem a nepřihlédla ke všem pro věc důležitým okolnostem, aniž by sdělila jakékoliv podrobnosti, k čemu žalovaná nepřihlédla. Soud shledal tuto námitku rovněž nedůvodnou, jelikož žalovaná rozhodla na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu s přihlédnutím ke všem podstatným skutečnostem pro danou věc.
20. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, neboť neshledal žádnou žalobní námitku důvodnou, a proto žalobu ve výroku I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.
22. Protože byl žalobkyni rozhodnutím soudu ustanoven pro toto řízení zástupce z řad advokátů, náleží zástupci dle ust. § 35 odst. 10 s. ř. s. náhrada hotových výdajů a odměny za zastupování, které hradí stát. Výše této odměny je stanovena ve výroku III. rozsudku dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), a činí celkem 4 719 Kč. Odměna je tvořena třemi úkony právní služby, a to: příprava a převzetí věci dle ust. § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu, písemné podání ve věci samé (doplnění žaloby ze dne 7. 5. 2019) dle ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, prostudování spisu dle ust. § 11 odst. 1 písm. f) ve spojení s ust. § 11 odst. 3 advokátního tarifu; vše po 1 000 Kč/úkon dle ust. § 9 odst. 2 ve spojení s ust. § 7 bodu 3 advokátního tarifu, třemi souvisejícími náhradami hotových výdajů po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu a částkou 819 Kč odpovídající 21 % DPH, kterou je právní zástupce žalobkyně povinen podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly výše vyjmenovány. Odměna bude ustanovenému zástupci žalobkyně vyplacena ve lhůtě 30 dní ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 28. června 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.